

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 lipca 2014 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia od Z. Ż. (1) kwoty 37.216,31 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Dodatkowo, powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, iż pozwany zawarł w dniu 12 października 2007 roku z wierzycielem pierwotnym – Bank (...) S.A. w G. umowę o kartę kredytową o numerze (...), przy czym strona pozwana nie uregulowała zobowiązania wynikającego z powyższej umowy w terminie określonym w umowie. Wierzytelność powyższą powód nabył dnia 24 marca 2014 roku na podstawie umowy cesji. Strona powodowa podała ponadto, iż na dochodzoną kwotę 37.216,31 zł składa się na nie należność główna w wysokości 19.464,64 zł, naliczone przez Bank (...) S.A. odsetki umowne w wysokości 15.982,30 zł, koszty w wysokości 979,05 zł oraz odsetki ustawowe od kapitału naliczone przez powoda od dnia 25 marca 2014 roku do dnia wniesienia pozwu w wysokości 790,32 zł.

Postanowieniem wydanym w dniu 30 maja 2014 r. referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego L. – w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e 1024675/14 – stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S., procedując w tej mierze na podstawie art. 505⁽³³⁾ § 1 k.p.c.

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., wydanym w dnia 30 lipca 2014 r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

W pozwie wniesionym na urzędowym formularzu w dniu 18 sierpnia 2014 r. strona powodowa w całości podtrzymała swoje dotychczasowe żądania, jak i ich uzasadnienie. Jednocześnie na dowód istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwaną względem inicjatora postępowania należności powołała decyzję z dnia 12 października 2007 roku potwierdzającą zawarcie „Umowy o kartę kredytową V. G. M. Banku” (k. 35 – 38), umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2014 roku z załącznikami (k. 39 – 59), potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego, dokonanego z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności (k. 76), wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 31), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 30), wezwanie do zapłaty (k. 28 -29) wraz z dowodami nadania (k. 32 – 34), a także pełnomocnictwo do zawarcie umowy sprzedaży udzielone przez Bank (...) S.A. (k. 59), odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS Banku (...) S.A. (k. 60 -71) oraz Spółki (...) S.A. (k.25 - 27), wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych (k. 23), Postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 stycznia 2014 roku (k. 24).

Podczas rozprawy w dniu 3 listopada 2014 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, bowiem nie posiada środków finansowych umożliwiających mu na spełnienie zobowiązania. Jednocześnie wskazał, iż nie kwestionuje ani zawarcia umowy o kartę kredytową z wierzycielem pierwotnym, ani skuteczności przelewu wierzytelności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 października 2007 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w G. (w wyniku połączenia spółek przejęta przez Bank (...) S.A w G.) zawarła z Z. Ż. (1) umowę o numerze (...) o kartę kredytową V. G. M. Banku uprawniającą do dokowania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz Regulaminie. Tym samym wierzyciel pierwotny udzielił Z. Ż. (2) uprawnienia do wykorzystania kredytu odnawialnego w wysokości 15.000,00 zł., oprocentowanego od wykorzystanej kwoty kredytu według zmiennej stopy procentowej. Pozwany zobowiązany był ponadto do uiszczania opłat i prowizji według stawek i zasad określonych w umowie i taryfie opłat i prowizji, a także ponoszenia opłaty z tytułu ubezpieczenia na wypadek utraty karty kredytowej.

W dniu 24 marca 2014 roku Bank (...) S.A. w G. zawarł umowę przelewu wierzytelności, mocą której zbył przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z ww. umowy o kartę kredytową na rzecz powoda i (...) S.A. we W.. Powód uiszczył cenę nabycia powyższej wierzytelności w dniu 25 marca 2014 roku.

Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu wyżej wskazanej umowy na dzień wniesienia pozwu, tj. w dniu 17 lipca 2014 r., wynosiła 37.216,31 zł, przy czym pozwany do dnia zamknięcia rozprawy nie spłacił powyższej należności.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2014 roku Z. Ż. (1) został poinformowany o przelewie wierzytelności wynikającej z umowy o nr (...) na rzecz powoda, a także wezwany do zapłaty kwoty 36.557,71 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Podany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przyznane przez pozwanego twierdzenia strony powodowej, a także dowody załączone do pozwu, zwłaszcza o: decyzję z dnia 12 października 2007 roku potwierdzającą zawarcie „Umowy o kartę kredytową V. G. M. Banku” (k. 35 – 38), umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2014 roku z załącznikami (k. 39 – 59), potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego, dokonanego z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności (k. 76), wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 31), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 30), wezwanie do zapłaty (k. 28 -29) wraz z dowodami nadania (k. 32 – 34), odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS Banku (...) S.A. (k. 60 -71).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie uzasadnionych wątpliwości nie powinna budzić kwestia istnienia zobowiązania przysługującego wierzycielowi pierwotnemu. Zawarta pomiędzy pozwanym a (...) Bank Spółka Akcyjna w G. - obecnie Bank (...) S.A w G., umowa pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu konsumenckiego rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

W ocenie Sądu strona powodowa w sposób należyty wykazała fakt powstania dochodzonego roszczenia, przedstawiając dowód w postaci potwierdzenia zawarcia pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w G. a Z. Ż. (1) umowy o kartę kredytową o numerze (...), co dodatkowo zostało potwierdzone przez pozwanego podczas rozprawy w dniu 2 listopada 2014 roku. Postanowienia powyższej umowy spełniały przy tym ustawowe wymogi co do treści umowy o kredyt konsumencki, nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa, ani nie zawierają klauzuli wyłączającej możliwość przelewu wierzytelności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył przy tym dowodów wywiązania się przez pozwanego z warunków umowy, zaś Z. Ż. (1) podczas rozprawy nie kwestionował wysokości dochodzonego roszczenia, wskazując jedynie na brak środków finansowych umożliwiających mu jego spłatę. Sąd uznał zatem powyższą okoliczność za przyznaną przez pozwaną na podstawie art. 230 k.p.c..

Wątpliwości Sądu nie budziło również, iż wierzytelność przysługująca pierwotnie (...) Bank Spółka Akcyjna w G. – obecnie Bank (...) S.A z siedzibą w G. – została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który w tym zakresie stał się następcą prawnym cedenta (sukcesja syngularna), a co za tym idzie podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz. W świetle przepisu 509 § 1 k.c. wierzyciel może bowiem bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Ponadto, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia. Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy o kredyt konsumencki w dniu wniesienia pozwu wynosiło łącznie 37.216,31 zł.

Sąd uznał, iż wskazywana przez pozwanego trudna sytuacja majątkowa, związana z zaciągnięciem licznych kredytów i pożyczek, nie może stanowić okoliczności zwalniającej go z obowiązku spłaty swojego zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu odnawialnego. Pozwany powinien bowiem przewidywać skutki prawne swoich działań, w szczególności konieczność spłaty powyższych zobowiązań. Nie istnieją jednocześnie żadne przesłanki uzasadniające obciążenie strony powodowej ujemnymi konsekwencjami działań pozwanego.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda o zasądzenie od dochodzonej pozwem kwoty 37.216,31 zł odsetek ustawowych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając na uwadze, iż w chwili wniesienia pozwu dochodzona wierzytelność była już wymagalna, Sąd orzekł w przedmiocie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwany przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tego ostatniego kosztów procesu. Na zasądzone od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w łącznej wysokości 1861 zł, opata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł. Sąd nie procedował przy tym nad zgłoszonym przez powodowy fundusz w pozwie wnioskiem o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej prowizji w wysokości 10,95 zł, gdyż powód nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście owe koszty poniósł.

Koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).